

прозорецъ и свали цвѣтнитѣ саксии. Тѣкмо въ тази минута влѣзе Томовата леля. Тя остана като вкаменена. Томичката се търкаляше по пода и примираше отъ смѣхъ.

— Томе, какво се е случило съ котака? — попита лелята.

— Не зная, лельо, — едвамъ можа да отговори отъ смѣхъ момчето.

— Никога не съмъ го виждала такъвъ немирень. Какво му е станало.

— Не зная, лельо. Коткитѣ сж винаги такива, кога имъ е весело.

Лелята се наведе. Томичката изтрѣпна. Той забележи, че дрѣжката на предателската лѣжичка се подава изподъ кревата. Лелята дигна лѣжичката. Томичката наведе очи. Тя го поопъна за ухото и го чукна съ напрѣстника по главата.

— Какъ не те е срамъ да мжчишъ животното.

— Азъ го направихъ отъ жалость къмъ него. Той нали нѣма леля.

— Че какво като нѣма леля?

— Ако имаше леля, тя вмѣсто мене щѣше да му изгори стомаха съ лѣкарства.

Лелята се позамисли. Момчето имаше право. Тя го гълчеше дето мжчи животното, а сама го караше да взема лѣкарство, когато то и безъ това бѣше здраво и пѣргаво като котака.

— Пъкъ и знаешъ ли, лельо, — добави Томичката, — азъ искахъ да разберешъ, че отъ това противно лѣкарство съмъ тѣй немирень. Нали видя, какво направи котакътъ? Сега трѣбва да не ми давашъ вече лѣкарство, или пъкъ да не ми се сърдишъ, когато правя пакости.

Лелята се засмѣ. А Томичката се измъкна незабелѣзано презъ вратата.

Маркъ Твенъ.

